

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 13. juna 2016. godine
Br. ref.:RK946/16

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI88/15

Подносилац

Božidar Dimić

**Zahtev za ocenom ustavnosti presude AC-I-15-0018 Žalbenog veća
Specijalne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku
agenciju za privatizaciju od 19. marta 2015 godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

у сastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnošilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Božidar Dimić sa boravištem u Kraljevu, Republika Srbija (u daljem tekstu: podnošilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnositac osporava presudu AC-I-15-0018 Žalbenog veća Specijalne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće) od 19. marta 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude kojom je, navodno, došlo do povrede prava i sloboda podnosioca zahteva garantovanih članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepričasno suđenje] članom 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Kosova (u daljem tekstu: Ustav), kao i člana 6 i člana 1 Protokola 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom суду Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 28. juna 2015. godine, podnositac je podneo zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 3. avgusta 2015. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 15. februara 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Žalbenom veću.
8. Dana 13. aprila 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznalo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Podnositac zahteva je sve do 1999. godine bio radnik Društvenog preduzeća „Auto Moto Start“ (u daljem tekstu: AMS).
10. Dana 31. decembra 2010. godine, Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) je počela sa procesom privatizacije AMS.
11. Dana 2. marta 2011. godine, podnositac je KAP-u podneo zahtev u kome je tražio kompenzaciju i otpremninu.
12. Dana 17. aprila 2013. godine, KAP je [rešenje br. 0060] odbila zahtev podnosioca, kao nevažeći, jer: „*Podnositac zahteva nije pružio dovoljne dokaze*

koji potvrđuju da je bio aktivno zaposlen u DP "AUTO MOTO START" (u likvidaciji) u smislu člana 40.1.6.2 Aneksa KAP Zakona (Zakon br. 04/L-034) kojim se predviđa da podnosioci imaju pravo na isplatu otpremnine ako su "postali višak zbog ili u vezi sa radnjom preduzetom od strane Agencije [KAP] prema članu 6.1 ili 6.2 KAP zakona".

13. KAP je dalje zaključila: „*Podnositelj nije postao višak kao posledica rešenja o likvidaciji iz 2011. godine niti je navodni višak vezan radnjom preduzetom od strane Agencije, ... jer u periodu kada je podnositelj prestao da radi (1999 godine) Agencija niti njen prethodnik Kosovska Poverilačka Agencija nisu bile osnovane*“.
14. Dana 18. aprila 2013. godine, podnositelj je podneo žalbu Specijalnom veću Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalizovano veće) na rešenje [br. 0060] KAP-a.
15. Podnositelj zahteva je u svojoj žalbi tvrdio da: „*njemu pripadaju sva prava iz radnog odnosa a samim tim i pravo na kompenzaciju i otpremninu*“.
16. Dana 4. aprila 2014. godine, KAP je poslala odgovor Specijalnom veću navodeći, između ostalog, da: „*radni odnos podnosioca nije prestao usled bilo koje radnje od strane KAP-a, žalilac nije podneo dokaze kojima bi mogao da potvrdi da je bio zaposlen posle 1999 godine ili da je primao lični dohodak od strane AMS, te da žalilac nije bio zaposlen u vreme privatizacije i da KAP nije prekinula njegov radni odnos*“.
17. Dana 18. decembra 2014 godine, Specijalno veće je [presuda C-IV-13-0701], odbilo žalbu podnosioca, kao neosnovanu.
18. Specijalno veće smatra „*da su navodi Žalioca u vezi sa time da je bio zaposlen u DP do privatizacije i da mu je KAP prekinula radni odnos neosnovani. Žalba ne navodi ni jedan dokaz koji bi mogao da dokaže da je bio zaposlen u DP ili da je bio na platnom spisku u DP do privatizacije ili da mu je KAP prekinula radni odnos putem obaveštenja ili rešenja.*”
19. Dana 16. januara 2015. godine, podnositelj je podneo žalbu Žalbenom veću zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primene materijalnog prava i neuzimanja u razmatranje specifičnosti njegove situacije, što je dovelo do diskriminacije.
20. Dana 19. marta 2015. godine, Žalbeno veće je [presuda AC-I-0018] odbilo žalbu podnosioca kao neosnovanu „*pošto sam podnositelj u svojim navodima i tvrdnjama nije dostavio činjenice i dokaze kojim bi opravdao svoje tvrdnje*“.

Navodi podnosioca

21. Sud podseća da podnositelj tvrdi da „*su odluke i presude donesene u ovom slučaju krajnje tendenciozne, pristrasne u jednom delu i diskriminatorske*“.

22. Podnositac zahteva tvrdi da odluke i presude „*u svojoj suštini duboko krše Ustav i zakone, da su izrazito nepravične te da kao takve ne bi mogle ni trebale da opstanu i da proizvode pravno dejstvo*“.
23. Podnositac traži da Sud „*ukine presudu Žalbenog veća i Specijalnog veća, da se usvoji tužbeni zahtev podnosioca i da se slučaj vrati sudu na ponovno odlučivanje*“.

Prihvatljivost zahteva

24. Sud prvo ispituje da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovnikom.

25. U tom smislu, Sud se poziva na član 113 (stav 7) Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

26. Pored toga, Sud se poziva na član 48. Zakona, koji propisuje:

„Podnositac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositac želi da ospori.“

27. Sud se poziva i na pravilo 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika, koje predviđa:

(1) *“Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:*
[...]
d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) *Sudu proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:*
[...]
b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju osnovnih prava“.

28. Sud, takođe, podseća da podnositac zahteva tvrdi da su mu zbog prevremenog prekida radnog odnosa od strane KAP i odbijanja da mu se isplati kompenzacija i otpremnina povređena prava i slobode garantovane Ustavom i EKLJP.
29. Sud primećuje da su se redovni sudovi bavili prethodnim ili trenutnim radnim statusom podnosioca zahteva i osnovanošću njegovog zahteva za naknadu i otpremninu i oni su dali obrazloženu ocenu u vezi sa osnovama tvrdnji podnosioca zahteva.
30. U tom smislu, Sud smatra da su redovni sudovi delovali u skladu sa osnovnim principima prava na pravično suđenje prema članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.

31. Takvo razmatranje je takođe u skladu sa sudskom praksom Evropskog suda za ljudska prav (u daljem tekstu: ESLJP), po kojoj: „*sudovi imaju određenu diskrecionu ocenu u vezi sa tim koje će argumente i dokaze prihvatiti u određenom predmetu, ali istovremeno imaju obavezu da obrazlože svoju odluku tako što će navesti jasne i razumljive razloge na kojima su tu odluku zasnovali*“ (ESLJP, *Suominen protiv Finske*, broj 37801, presuda od 1. jula 2003. godine).“
32. Sud dalje smatra da su se redovni sudovi bavili i navodima podnosioca da je on žrtva diskriminacije. U tom kontekstu, Žalbeno veće je u svojoj presudi [AC-I-0018] konstatovalo da je podnositelj mogao da izgradi svoju žalbu na osnovu diskriminacije shodno članu 10.4 UNMIK Uredbe 2003/13, koja između ostalog kaže: „[...] *Radnik koji ne ispunjava ove uslove ipak će imati pravo na 20 % ukoliko se utvrdi da je njegova diskvalifikacija posledica diskriminacije.*“
33. Međutim, Sud primećuje da podnositelj zahteva nije pokrenuo pred KAP-om i nadležnim sudovima pitanje vezano za uključivanje na konačnu listu radnika koji su stekli pravo na 20 % od privatizacije.
34. Sud primećuje da podnositelj zahteva uopšteno tvrdi da sudovi nisu uzeli u obzir specifičnosti njegovog slučaja, odnosno da nije bio jednako tretiran. Međutim, Sud smatra da opšta tvrdnja podnosioca zahteva na nejednak tretman nije dovoljna bez navođenja bilo kojih konkretnih osnova takve nejednakosti. Stoga, Sud zaključuje da je pozivanje podnosioca zahteva na povredu prava iz člana 24. Ustava neosnovano.
35. Sud upućuje na sudsku praksu ESLJP koja kaže da „*diskriminacija predstavlja različito postupanje, bez objektivnog i racionalnog opravdanja, prema osobama u relativno sličnim situacijama*“ (vidi presudu: *Willis protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br.36042/97, paragraf 48, ECHR 2002-IV; presuda *Bekos i Koutropoulos protiv Grčke*, paragraf 63., presuda *D.H. i drugi protiv Češke Republike*, paragraf 44.).
36. Sud nalazi da je navodna povreda prava prema članu 1 Protokola 1 EKLJP neosnovana, jer podnositelj nije uspeo da ostvari svoja „*legitimna očekivanja*“ povodom svog zahteva za kompenzacijom i otpremninom, što samo po sebi ne predstavlja valjan osnov koji bi opravdao navode o učinjenoj povredi.
37. Sud smatra da član 1 Protokola 1 štiti samo imovinu koja postoji, a ne pravo na sticanje imovine u budućnosti. Prema tom stanovištu, legitimno očekivanje na bilo koju »imovinu«, »dobra« ili »naknadu štete«, mora biti zasnovano na zakonskoj odredbi ili pravnom aktu koji ima valjan pravni osnov i koji utiče na imovinska prava (vidi slučaj: *Peter Gratzinger i Eva Gratzingerova protiv Češke Republike*, odluka Evropskog suda od 10. jula 2002.godine br. 39794/98, stav 69).
38. Međutim, Sud je utvrdio da su osporene presude doneli Ustavom i zakonom ustanovljeni sudovi, shodno načelu člana 102. [Opšta Načela Sudskog Sistema], Ustava, koje je podnositelj naveo kao povredu. Sudovi su u granicama svoje

nadležnosti postupke sprovedi na osnovu zakona, dajući ustavno prihvatljive razloge na kojima se oni zasnivaju.

39. Sud naglašava da nezadovoljstvo podnosioca ishodom slučaja ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi odredaba Ustava (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine).
40. Sud smatra da podnositelj nije potkrepio svoje tvrdnje, niti je podneo bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP (vidi: slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnositelj *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, Ustavni sud Republike Kosovo, ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013, od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova CA. br. 1947/2013 od 5. decembra 2013. godine).
41. Sud u nastavku ponavlja da nema dužnost prema Ustavu da deluje kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. god.; vidi i slučaj KI70/11 podnositelj zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
42. Kao rezime, Sud nalazi da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti, s obzirom da on u zahteva nije dokazao da osporena odluka krši prava garantovana Ustavom ili EKLJP.
43. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i neprihvatljivim je u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilima 36 (1) d) i 36 (2) b) Poslovnika, 13. aprila 2016. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBACI zahtev za privremenom merom;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi